Kateřina Chaloupková

NÁVRH

Radši budu děvka než vdova

NÁVRH

Kateřina Chaloupková

Brno, 2025
Nakladatelství © SOLIS, 2025

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelství.solis@email.cz
jako celkově 86. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Obálka a grafika © JPolc
Korektura a redakce: Martina Gomolová
Konečná úprava: Monika Kurucová

Veškerá práva vyhrazena. Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení nakladatele.

Vydalo nakladatelství Solis, 31052025
ISBN:

978-80-53031-89-9 epub
978-80-53031-90-5 mobi
978-80-53031-91-2 PDF

Anotace

Pracovala jsem ve dne v noci, abych uživila nemocného manžela a vypočítavou tchýni. Můj život byl jedno velké utrpení. A pak přišla další rána. Harvin potřeboval nákladnou operaci, jinak by zemřel. Jenže banka nám odmítla půjčit a já postupně odkrývala jeho další lži a tajemství. Byla jsem zoufalá. Ochotná přijmout jakoukoliv možnost. A právě tehdy jsem ho potkala. Muže, který voněl jako hřích. Záhadný, bohatý a nebezpečně přitažlivý. Jak vysokou cenu bude mít jeho návrh? Kde je hranice mezi obětí, zradou a touhou?

„Radši budu děvka než vdova.“

Playlist

MERCY MIRROR – WITHIN TEMPTATION

HOPELESS - SHAKRA

SOMEONE YOU LOVED – LEWIS CAPALDI

GLAD YOU CAME – VIZE

YOU ARE THE REASON – CALUM SCOTT

LET YOU LOVE ME – RITA ORA

LISTEN TO YOUR HEART – THROUGH FIRE

SEASIDE – DIANE WARREN, RITA ORA, SOFÍA REYES, REIK

FOREVER SUMMER – DRENCHILL, INDIIANA

EVERY BREATH YOU TAKE – DEEP CHILLS

YOU WERE LOVED – GRYFFIN, ONE REPUBLIC

OHNE DICH – RAMMSTEIN

BACK TO ME – VANOTEK, ENELI

ICH LIEBE NUR DICH – PIETRO BASILE, SARAH ENGELS

1. Kapitola

Hodiny se vlekly, jako by je někdo zpomaloval. Stála jsem u okna sesterny a hleděla na osvětlenou ulici deštivého večera. Moje noční směna sice začala klidně, ale najednou bych ten mobil v dlani nejradši rozdrtila.

Po hovoru s Harvinem a jeho matkou bych potřebovala lékařskou pomoc spíše já.

Bydleli jsme všichni tři v malém bytě, přičemž si tchýně už pár let *zapomínala* hledat stálou práci.

Můj manžel Harvin peníze sice vydělával, dokud před půl rokem nezůstal kvůli zdravotním komplikacím bez zaměstnání – trápily ho silné bolesti zad.

Bohužel v důsledku naší špatné finanční situace přestal chodit i k lékařům. Ti mu potřebovali udělat vyšetření, na která jsme neměli peníze. Injekce proti bolesti? Každá se hradila zvlášť. Harvin neměl pojištění, a každý zákrok byl velice drahý. Jedna návštěva nás tak stála i sto dolarů, což bylo znatelné také v našem už tak malém rozpočtu.

Veškeré výdaje spojené s bytem, vodou a energiemi šly na mé triko, zatímco tchýně Abby občas nakoupila nějaké jídlo za pár drobných, které si vydělala někde bokem.

Harvinovou prioritou se následně stalo pivo a fotbalové zápasy v televizi. Tahle situace prostě neměla východisko.

Jistě že mě to štvalo, ale po čtyřech letech manželství jsem se na svého muže nemohla zlobit. Bylo přece řečeno ve zlém i dobrém. Po svatbě je pochopitelné, že se o sebe vzájemně postaráte, ale tchýně se do toho rozhodně nepočítala. Jemu jsem nehodlala nic vyčítat, ale jeho matce bych dala velice ráda kázání o její finanční negramotnosti. Bohužel to nešlo, protože mě pokaždé umlčela tvrzením, že bydlím v jejím bytě. Práci nesháněla patrně jen kvůli své pohodlnosti a lenosti. Proč ne, když věděla, že já všechny poplatky zaplatím. Já byla cizí, já bych měla platit za možnost u ní bydlet.

Než abych se rozčilovala, raději jsem si sehnala i druhou práci.

Harvinovy bolesti se stupňovaly a naše výdaje převyšovaly příjmy. Jeho léky také nebyly zadarmo. A složenky se v naší schránce snad množily.

Přes noc jsem tedy pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici a během dne v pětihvězdičkovém hotelu jako pokojská. Člověk si na únavu zvykne. Připadalo mi, že mé tělo už fungovalo jen v úsporném režimu.

Po skončení směny ve špitálu jsem přišla do bytu, vysprchovala se a hned spěchala na šichtu do hotelu.

Práci pokojské mi sehnala kolegyně Miley, která měla také finanční potíže. Obě jsme tedy pracovaly jak v hotelu, tak i v nemocnici.

„Jak je Harvinovi?“ podívala se na mě Miley a načechrala polštář, zatímco já natáhla přikrývku přes prostěradlo.

„Nelepší se to, a na doktory stále nemáme peníze. Kdyby si kvůli němu šla aspoň Abby hledat práci,“ povzdechla jsem si.

„Nezlob se na mě, ale tvoje tchýně je líná a pohodlná mrcha.“

„Když jí nezáleží na zdraví vlastního syna, a radši si doma pokuřuje cigarety u televize, pak je to těžké.“

Obrátila jsem oči v sloup a vydala se do prostorné koupelny luxusního hotelového apartmánu. Na mramorovou desku vedle umyvadla jsem položila roli papírových utěrek a velké zrcadlo před sebou postříkala přípravkem na sklo. Miley se sklonila nad toaletu, aby použila čistící gel. Pak se otočila k poličce nad umyvadlem a vzala mezi prsty masivní stříbrné Rolexky.

„Vypadají pěkně draze,“ poznamenala závistivě.

Já se zase natáhla po luxusně vypadajícím parfému. Průhledný flakonek se zlatavou tekutinou přímo vybízel k přivonění. Odejmula jsem víčko a zhluboka se nadechla. Jako bych se přenesla do jiné dimenze. Vzrušením se mi přivřely oči.

„Ukaž, chci také,“ položila mi ledové prsty na zápěstí, aby si moji ruku s voňavkou nasměrovala ke svému nosu. „Páni! Já se do toho chlapa zamilovala jen podle té vůně. Kdyby byl takhle navoněný můj starý, tak ho svlékám už ve výtahu.“ Obdivně našpulila rty.

Rozesmála mě, ale na druhou stranu měla pravdu. I já musela uznat, že tenhle muž dokázal zaujmout, byť jen tím drahým parfémem.

„Včera jsme se dohadovali," rozesmála se, „prý jestli mi nevadí, že je starej. Mně spíš vadí, že je můj starej."

Smíchy až řehtala.

„Copak tě to s ním už nebaví? Jste spolu přes patnáct let, ne?"

Otřela jsem umyvadlo.

„Čím déle s někým budeš, tím víc si při sexu budeš představovat někoho jiného," zasněně se opřela o otevřené dveře. „Spíš mi řekni ty, jak často spolu spíte?" pozvedla jedno obočí a čekala na odpověď.

„Neodsuzuj mě, ale zhruba dvakrát do měsíce, když nemá bolesti. Navíc pořád pracuju," povzdechla jsem si.

Upřímně řečeno, mé vyčerpané tělo ani nevyhledávalo takové aktivity. Toužilo spíše po dlouhém spánku a odpočinku.

„Nejsi ještě mladá na to, abys vynechávala sex?"

„Nestěžuju si," pokrčila jsem rameny a posadila se na okraj vany, až se mi vyhrnula černá sukně o něco výš.

„Nechápu. Nejsem žádná nymfomanka, ale třikrát do týdne mi to vyhovuje," pronesla spokojeně.

„Čím víc se mi blíží třicítka, tím víc dávám přednost spánku. Vždyť víš, že jsem pořád v práci."

„Taková pěkná holka s takovou figurou. Je tě škoda."

„Tak už to pojď dodělat," vstala jsem a vyšla z koupelny.

Douklidily jsme apartmán a vydaly se ke služebnímu výtahu, abychom stihly ještě další dva pokoje o patro výš.

„Hele, že my jsme nechaly utěrky v tom pokoji s Rolex hodinkami?" zamračila se Miley a prohledávala vozík před otevřenými dveřmi dalšího pokoje, který čekal na úklid.

„Víš co, začni stlát a já tam doběhnu," nabídla jsem se.

„Vezmi to klasickým výtahem. Než dojdeš ke služebnímu, tak budu mít hotový celý pokoj." Mávla na mě.

Uhladila jsem si krátkou černou sukni od uniformy a vydala se k výtahům pro zákazníky hotelu. Dveře kabiny se otevřely a v rohu stál opřený muž v obleku, který telefonoval. Nijak jsem si ho neprohlížela a zůstala stát v popředí. Podle exotického přízvuku bych ho

zařadila nejspíš někam do Evropy. Takový tvrdý jazyk mi ještě v uších neutkvěl. Do hotelu příliš turistů z jeho rodné země nejezdilo, abych jeho řeč dokázala identifikovat.

Výtah konečně zastavil a dveře se rozestoupily. Mužský hlas mě doprovázel dlouhou chodbou, dokud jsem si kartou neotevřela apartmán, kde utěrky zůstaly. Svižnými kroky jsem v koupelně popadla roli a vyběhla ze dveří tak rychle, až můj hrudník narazil do chlápka z výtahu. Paží mě pohotově zachytil kolem boku. Úlekem jsem do plic vdechla nejen více vzduchu, ale také jeho parfém – ten samý, který zdobil poličku v koupelně. Na něm však voněl mnohem lépe než z flakonku.

Vzhlédla jsem k jeho obličeji a naše pohledy se střetly. Jako bych snad na okamžik zapomněla i dýchat. Cítila jsem jen zběsilý tlukot svého srdce, zatímco mi páteří projelo příjemné zabrnění. Jeho obrovské, hřejivě hnědé oči mě upřeně sledovaly. Nehnul ani brvou a jen si mě prohlížel.

Možná jsem se mu měla omluvit, ale já se nezmohla na nic. Nedokázala jsem od něho ani odlepit oči a připadalo mi, že se snad zpomalil čas. Konečně zvedl koutky a usmál se. V ústech mi vyschlo, načež pohledem sklouznul k roli utěrek, které jsem křečovitě držela. Pomalu jsem ukročila vzad, abych ho vzápětí rychle obešla.

V hlavě jsem si nadávala a křičela. *Bože! Co to mělo znamenat?*

Doběhla jsem výtah a opřela se o stěnu kabiny. Hrudník se mi prudce zvedal a klesal, když jsem si znovu vybavila jeho obličej. Vlastně se mi líbil. Stačilo jen pár vteřin, abych si uvědomila, že mě ty jemně řezané rysy, pečlivě zastřižené vousy i vlasy, vlastně fascinovaly. Měl v sobě sexappeal i charisma. A ta jeho vůně? Nemohla jsem ji dostat z hlavy.

Roztřeseným prstem jsem stiskla tlačítko, a ještě chvíli vnímala svůj zběsilý dech.

Miley už měla ustlanou postel, když jsem vešla a mávala na ni osudnou rolí utěrek.

„Tváříš se, jako bys viděla ducha," naklonila hlavu, aby mi lépe viděla do obličeje.

„Narazila jsem do toho chlápka s Rolexkami. Přímo ve dveřích."

„Zlobil se? Tipuju, že to byl nějaký zamindrákovaný dědek z Kanady.“

Polkla jsem a vzala si do ruky koště.

„Ne, byl spíš mladší. Okolo třiceti.“

„Nepovídej. A něco říkal?“ nadšeně se usadila do polstrovaného křesla s područkami.

„Nic. Nejspíš ani neuměl anglicky. Slyšela jsem ho mluvit ve výtahu nějakým evropským jazykem.“

„Aha. Cizinec. To je škoda. Musíš mi ho pak ukázat, jestli na něho narazíme.“

Potkala jsem spoustu pěkných chlapů, ale nikdo mě takhle nerozhodil. Pravděpodobně v tom hrálo roli i naše střetnutí ve dveřích, jenže já byla přece vdaná a mít takové pocity z cizího muže bylo zcela nepřijatelné.

2. Kapitola

Přišla jsem domů a chtěla si užít volný večer. Harvin s tchýní se bavili sledováním nějakého kuchařského pořadu, zatímco do sebe nalévali pivo.

Zavřela jsem se v malé koupelně s oprýskanými kachličkami a hleděla na sebe do zrcadla. Ani nevím proč, ale zamyslela jsem se nad tím, jak vypadají ženy ze severní Evropy. Jistě tam žijí světlejší typy než já. Rozpustila jsem si drdol a pozorovala, jak mi dlouhé tmavě hnědé vlasy přikryly ramena i hrudník.

Vážně mě napadaly takové hlouposti? Jako bych se chtěla jen odreagovat od všedního života plného starostí a únavy.

Přisedla jsem si k Harvinovi na gauč, a víc než nějaká reality show v televizi mě zaujala olupující se koženka naší zastaralé sedačky. Zachytila jsem vůni vody po holení, načež se mé myšlenky stočily k parfému toho muže z hotelu. Kdyby Harvin voněl jako on, připadal by mi stejně sexy?

Tchýně Abby se odebrala ke spánku a my s Harvinem jsme rovněž zamířili do své ložnice. Přistoupil k nočnímu stolku, položil na něj telefon a zastrčil dva prsty za gumu od vytahaných trenýrek, které mu byly nejméně třikrát větší, aby si je popotáhl výš. Odhodila jsem krátkou noční košilku na koberec a po kolenou se přes postel přisunula až k němu. Přitiskla jsem mu nahý hrudník na záda, objala ho a políbila na krk.

„Chci tě," pošeptala jsem mu a on se ohlédl přes rameno. Otočil se ke mně s blaženým výrazem a rovnou zamířil na moje rty.

„Jak se cítíš? Zvládneš to?"

„Nějakou rychlovku snad ano," pošeptal.

Povalil mě přes obě matrace, zatímco jsem se mu snažila stáhnout trenky. Během chvilky byl připravený na věc. Věnoval mi další polibek, nalehl na mě a špičkou svého penisu rovnou vnikl dovnitř. Prudce jsem se nadechla a pohlédla mu do obličeje, ve kterém se zračilo vzrušení. Oči se mi svévolně zavřely a tělo se mi začínalo uvolňovat. Sice mi chyběla nějaká ta předehra, ale pokud tomu dá dostatek času…

Chvílemi se mi to začínalo líbit, a tak jsem tiše zamručela. To Harvina povzbudilo a zrychlil. Než jsem ho stihla upozornit, že bych chtěla změnit polohu, přestal a divoce oddychoval. Upřeně jsem na něho zůstala hledět a nechápala, co se stalo.

„Ty ještě nejsi?“

„Ne,“ řekla jsem podrážděně.

„Aha, tak počkej.“

Vysunul se ze mě, a stejně jako já se podíval mezi nás. Jeho pták vypověděl službu a pomalu usínal. Přešla mě chuť. Kouzlo dané chvilky vyprchalo. Harvin navíc sykl bolestí a mně bylo jasné, že dnešní erotický okamžik byl u konce. Beze slova jsem se odebrala do sprchy.

„Zlobíš se?“ ozvalo se ze tmy.

„Ne, v pohodě.“

„Zítra ti to vynahradím.“

Následující den i noc měly patřit práci. Kdy mi to chtěl vynahrazovat? Ulehla jsem zády k němu, a během okamžiku se pokojem rozeznělo hlasité chrápání, které mi připomínalo vzteklou Godzillu. Znovu jsem si vzpomněla na neznámého muže z hotelu, až mě pohltily nemravné představy. Jak asi vypadal bez oblečení? Byl poměrně vysoký, možná měl tam dole i slušnou výbavu. *Ale ne!* Mluvilo za mě mé neuspokojené já.

Konečně můj spánek trval déle než pět hodin. Ráno mě opět čekala směna v hotelu. Na recepci jsem pokecala s Lilly a Howardem, zatímco přicházela Miley.

Z nedaleké zasedací místnosti právě vycházela skupinka kravaťáků. Spolu s Miley a Lilly jsme na ně, jen z čisté zvědavosti, nehnutě zíraly. Zaujal mě ten nejvyšší, se širokými rameny a sebevědomým držením těla. Tmavé vlasy měl moderně zastřižené a vypadal rozhodně mladší než ostatní. Bavil se s jedním z kolegů, když se najednou otočil na dalšího, a já v něm poznala toho muže z hotelového pokoje.

S hlubokým nádechem jsem se snažila uklidnit. Kdyby jen holky viděly, jak se mi roztřásla kolena nebo jak mě pálilo v žaludku. Celé vnitřnosti jako by mi hořely. Připadala jsem si hloupě a trapně, ale

přesto jsem nedokázala odtrhnout pohled. Ruce měl zastrčené v kapsách svého perfektně padnoucího obleku, který zdůrazňoval jeho vypracovanou postavu.

Raději jsem se podívala na Miley a Lilly, abych se těm zvláštním pocitům ubránila. Obě si je pečlivě prohlížely, jako bychom byly na přehlídce pánských obleků. Většina mužů byla starší padesáti let, ale na tom jim zjevně nezáleželo.

„Utři si ty sliny, Miley," dloubla do ní Lilly a smála se.

„Tak tohle bych si nechala líbit. Kteréhokoliv, hlavně aby měl košili a kravatu," našpulila Miley rty, což mě rozesmálo.

„Vzrušuje tě snad žehlení košil?" otázal se pobavený Howard, který naše nadšení zjevně nesdílel.

Ještě jednou jsem se po té skupince s úsměvem ohlédla. A právě v tu chvíli se na mě podíval i *ON*. „Ten mladší v tmavě modrém kvádru s bílou košilí. To je ten s Rolexkami," naklonila jsem se k Miley. Její úsměv se rozšířil, až jí zajiskřily oči.

„Nevypadá vůbec špatně. Ani ten prošedivělý kocourek s rukama v kapsách vedle něho."

Miley měla čtyřicítku na krku a doma šestnáctileté dítě. S mužem měli dobrý vztah a takhle jen básnila. Ve skutečnosti by se nikdy s nikým nespustila.

Lilly byla jiná. Drobná štíhlá plavovláska se zelenýma očima uhranula nejednoho chlápka. Hledala své štěstí u cizinců v naději, že ji někdo odveze kamsi do Brazílie, kde by se celé dny mohla opalovat na pláži Copacabany. Momentálně ale pokukovala po vyholeném svalovci ve věku okolo čtyřiceti. Rovnou mohla přiznat, že ji zaujaly jeho bicáky.

Ze snění nás vytrhla manažerka hotelu, která nás rychle rozpustila.

S Miley jsme se převlékly do uniforem a pustily se do práce. V rozpisu pokojů jsem mezi posledními zahlédla i číslo 1566.

V žaludku se mi najednou objevil nepopsatelný pocit nervozity. Co když se znovu potkáme. Nejen, že mě vůbec nezajímaly Mileyiny nemístné poznámky, ale nejradši bych si dala facku, abych se probrala. *Co můj svatební slib?*

Miley mě poslala na recepci pro náhradní kartu, protože nám ta původní přestala fungovat. Rovnou jsem toho využila a zeptala se: „Můžeš mi něco říct?“ opřela jsem se o pult a podívala se na Lilly.

„Co potřebuješ?“ opáčila Lilly, aniž by zvedla oči od monitoru.

„Kdo bydlí na 1566?“

„Nějaký problém?“ vrhla na mě zvídavý pohled, zatímco začala klikat na dotykový displej.

„To úplně ne, ale kdyby si náhodou někdo stěžoval, abych věděla odkud vítr vane.“

Asi mi úplně přeskočilo.

„Tobias Gerhardt. Podle pasu Němec. Má tu pracovní konferenci.“

„Díky.“

Němec. Bože! Jeho jméno mi znělo v hlavě jako ozvěna. Přistihla jsem se, že se neustále ohlížím kolem sebe, jako by měl každou chvíli vyjít zpoza rohu.

Když jsem se vrátila k Miley, okamžitě se ke mně naklonila s nadšeným výrazem.

„Právě jsem potkala toho ‚tvého‘ fešáka s Rolexkami. Šel s dalšími třemi chlápky a mluvili německy.“

„Proto možná včera nic neřekl. Asi neumí anglicky.“

„Nemyslím si, že někdo jako on by neuměl anglicky,“ namítla Miley s úsměvem.

„A není to jedno?“ zarazila jsem naši nesmyslnou konverzaci, ale moje mysl se stejně dál vracela k jeho jménu. Snažila jsem se ty myšlenky vytěsnit.

Miley se mezitím přeorientovala na úplně jiné téma. „Mimochodem, už jste s Harvinem přemýšleli o dětech?“

„Nacházíme se v dost špatné finanční situaci, Miley. Nemůžu teď mít dítě.“

„Ještě pořád bydlíte s tchýní?“

„Ani mi to nepřipomínej,“ povzdechla jsem si. „Jediné pozitivní na tom je, že se o Harvina stará, když nejsem doma.“

3. Kapitola

Směna mi končila navečer, takže jsem do sebe naházela jídlo jako písek do míchačky a zase pospíchala do nemocnice. Byla jsem už neskutečně utahaná, a náročná šichta na pohotovosti mě vyždímala jak hadr. Nemohla jsem se dočkat, až padnu do postele.

Probrala jsem se až okolo poledne. Tchýně vařila, takže jsem jen pomohla s úklidem a znovu se vydala do hotelu. Miley měla tentokrát volno. Procházela jsem okolo recepce, když na mě Lilly zběsile mávala.

„Ptal se po tobě," zašeptala a naklonila se ke mně přes pult.

„Kdo?"

„No ten fešák z Německa." Rozbušilo se mi srdce.

„Po mně? Proč?"

„To bys měla vědět ty. Včera ses na něho přece sama ptala," odpověděla Lilly se šibalským úsměvem, jako by se mi snažila dohodnout rande.

„Takže byl nějaký problém?"

„Zlato, jen se ptal po mladší, štíhlé hnědovlasé pokojské. A hádej co? Ten popis seděl přesně na tebe."

Překvapeně jsem se na ni podívala. „A co jsi mu řekla?"

„Chtěl vědět jméno a kdy máš směnu."

Na chvíli jsem ztuhla. Na jednu stranu mi radostí poskočilo srdce, na druhou mě přemohl zmatek. Co po mně mohl chtít? Polkla jsem naprázdno a prsty nervózně protočila svůj snubní prstýnek, jako bych tím chtěla zahnat nepatřičné myšlenky.

Vydala jsem se uklízet do prvního pokoje na stejném patře jako 1566. Hned po otevření dveří mi bylo jasné, že patřil někomu z té konference. Na posteli ležely desky s německými nápisy a přes ně ledabyle přehozené drahé sako od Huga Bosse. Zaujaly mě i polobotky z krokodýlí kůže, které byly precizně srovnané u postele. Vedle skříně stál luxusní značkový kufr a na stole ležel nejnovější iMac. Celá místnost byla prosycena jemnou vůní luxusního parfému, který dokonale podtrhoval osobnost jeho majitele.

Netrvalo dlouho a pokoj byl připravený. Spokojeně jsem si oddechla a zamířila k vedlejšímu. Zrovna v tu chvíli výtah opodál zacinkal a dveře se s tichým syknutím otevřely. Díky závoji hlasitého smíchu jsem se instinktivně otočila. Roztřásla se mi kolena, protože právě chodbou procházel ON – sebejistý, elegantní, s pohledem, který jako by ovládal každý prostor, do kterého vstoupil. Překvapeně jsem zalapala po dechu a hbitě zapadla do nejbližšího pokoje ze svého seznamu.

Opřela jsem se o dveře a snažila se uklidnit zrychlený tep. Celé tělo mi zaplavilo horko a hlavou mi vířilo tolik otázek: *Co to se mnou sakra je? Proč na něho takhle podvědomě reaguju?*

Úklid apartmánu mi netrval dlouho, protože byl v podstatě prázdný a koupelnu dotyční snad ani nepoužili. Před odchodem jsem si ještě upravila tu zatracenou sukni, která se mi kvůli silonkám pořád hrnula nahoru.

Otevřela jsem a zůstala stát jako opařená. *Profackujte mě někdo! Proboha, vážně se mi tak prudce rozbušilo srdce kvůli přítomnosti toho Němce?* Stál tam, ležérně opřený o zeď, jen pár kroků ode mě.

Zírali jsme na sebe, než se konečně odlepil od stěny a já současně promluvila.

„Potřebujete něco?“ snažila jsem se nezakoktat, i když mi hořely tváře a třásly se mi ruce.

Usmál se a zastavil těsně přede mnou. Cítila jsem, jak mi vyschlo v hrdle. Tentokrát byl celý v černém. Několik rozepnutých knoflíčků na košili odhalovalo pár tmavých chloupků na hrudi, až mě z toho pohledu zamrazilo.

„Ano, potřeboval. Abys se mnou šla na víno nebo na kafe.“ Uhnula jsem pohledem k podlaze a moje tváře hořely. Snažila jsem se ale nakonec navázat oční kontakt, protože on jej stále udržoval. „Rád bych tě někam pozval,“ usmál se.

Jasně, že jsem ho hodlala odmítnout. Jen tak suverénně přišel a chtěl na rande? Ta angličtina s přízvukem byla možná roztomilá, ale snažila jsem samu sebe přesvědčit, že z něj neteču jako zmrzlina.

„No já…“

Přece o nic nešlo. Jen pokec u kafe, nic víc. *Jak to, že jsem se podvědomě snažila zakrýt svůj snubní prsten?*

„Omlouvám se, ale nemůžu. Večer pracuju.“

„Tady?“

„Ne. V nemocnici.“

„Jsi doktorka?“

„Sestra.“

„To je náročná práce. Máš dvě zaměstnání?“

„Ano.“

„A kdy máš tedy volno? Stačí třeba pauza na oběd.“ Stále se sladce usmíval.

Pauza na oběd. *Zatraceně!* Nervózně jsem se ošila a nevěděla, co říct nebo kam s pohledem.

„Tobias, gehst du?“ hulákal na něho přes celou chodbu druhý chlápek.

„Ja. Eine Minute,“ odvětil a já ho mezitím obešla.

Vzápětí se na mě otočil a opřel se o vozík tak, že mezi našimi obličeji byl jen malý prostor. Díval se mi do očí, až mě úplně vyváděl z míry. *Proč mě tak moc přitahoval?* Jako bych měla zatmění mysli pokaždé, když ucítím jeho parfém nebo se na mě jen podívá.

„Dáš mi číslo?“

„To asi není dobrý nápad. Jsem zadaná.“

„Jen si spolu popovídáme. Co je na tom špatného.“

„Tobias!“ znovu zaječel ten u výtahu a ON jen zvedl paži, aby ho utišil.

„Moc rád bych tě zase viděl, Chloe,“ řekl a jeho hlas byl klidný, ale s nádechem něčeho, co jsem neuměla přesně pojmenovat. Zamrkal na mě a já se zaculila, až jsem měla pocit, že se mi tváře začínají zbarvovat do červena.

Věděl, jak se jmenuju, a kdyby neodešel, asi bych mu své číslo skutečně dala. *Zatraceně!* Jak sexy znělo mé jméno z jeho úst. Cítila jsem, jak se mi v hlavě rozbíhá několik myšlenek najednou. Co by se stalo, kdybych… ? Ne!

Konečně mi končila směna. K mé smůle jsem procházela kolem recepce, kde bylo u lobby baru nezvykle rušno.

Stál tam a usmíval se na mě. Zamával mi, načež jsem mu mávnutí opětovala. Bavil se ještě s dalšími třemi chlápky a společně si dávali skleničku.

Ten jeho úsměv… Znovu mě zaplavil pocit, který jsem se snažila ignorovat, a přesto mu nešlo uniknout.

Zmizela jsem co nejrychleji, aniž bych se ohlédla. Srdce se mi prudce opíralo do žeber. Hned u východu mi zazvonil telefon. Volal Harvin, což mě probralo z mého nesmyslného snění. Potřebovala jsem se soustředit na skutečnost, ne na fantazie, které mi neustále pletly hlavu. Došla jsem na zastávku a vzápětí mi volala máma.

4. Kapitola

V pátek jsem končila v hotelu později než obvykle a nemohla se dočkat, až se dostanu domů. Na recepci už stála Lilly, převlečená do civilu, a mávala na mě, abych k ní přišla. Zrovna se vybavovala s jedním z těch chlápků z konference. Šlo o toho plešatého a nabouchaného Němce, ze kterého tekla jako stará pračka. Navíc se nemohla ubránit pocitu, že mi ho nutně musí představit.

„Richard," podal mi ruku a zvedl koutek v úsměvu.

„Chloe."

„Už ti skončila směna?" zeptal se mě a vytáhl mobil z náprsní kapsy saka.

„Ano. Jdu domů."

Popošel o kus dál, aby si zatelefonoval a vůbec nevnímal, co jsem právě řekla.

„Počkej chvíli, Richard s námi chce vyrazit na skleničku," dodala Lilly a se zájmem si ho zezadu prohlížela.

„Zbláznila ses?"

„Nechci jít sama. Co kdyby se něco stalo? Prosím," podívala se na mě psíma očima.

„Chci domů. Potřebuju taky někdy spát."

„Jen na chvíli," zahryzla se do spodního rtu a usmívala se kamsi za mě. „Podívej se, máš i doprovod."

Od výtahu k nám mířil Tobias. Čas jako by se snad zpomalil a já od něj nedokázala odtrhnout oči. V černé košili s vyhrnutými rukávy a v kalhotách od obleku mu to neskutečně slušelo. Dva rozepnuté knoflíčky odhalovaly kousek jeho hrudi a já si musela tiše povzdechnout. Vypadal neskutečně. Právě jsem sváděla vnitřní boj mezi rozumem a pokušením. V ten okamžik, kdy se naše pohledy střetly, jsem zůstala jako omámená. Jeho úsměv mě právě přemluvil.

„Tak kam půjdeme?" zeptal se Richard a ohlédl se po Lilly, která se na něho zářivě usmívala.

Tobias se k nám mezitím připojil a potěšeně pozdravil. Jeho pronikavé oči se setkaly s mými, a pak se natáhl, aby mi podal ruku. „Tobias," představil se s lehkým úsměvem, který mě donutil si

připomenout, že musím dýchat. Nechala jsem ho, aby mi stiskl dlaň. Jeho dotek byl pevný, a přesto jemný. *Nepřitopil tu někdo?* Měla jsem pocit, že mi hoří tváře.

„Chloe, ale to už asi víte," dodala jsem tišeji, jako bych se obávala, že můj hlas prozradí, jak moc jsem nervózní.

Stejně tak se seznámili i s Lilly. Všichni tři, na rozdíl ode mě, vypadali dobře naladění.

Já byla unavená a nikam se mi nechtělo, ale na druhou stranu by mi malé odreagování neuškodilo. Ještě než jsem se stihla rozhodnout, všichni tři už automaticky zamířili k východu. Zdálo se, že moje účast je brána jako samozřejmost.

Cestou se dohadovali, kam v okolí zajít na dobré víno. Lilly samozřejmě měla po ruce odpověď. „Znám jeden skvělý klub, dražší, ale stojí za to," prohlásila sebevědomě a už při tom ladně vykročila ven.

Byl nedaleko od hotelu, takže nás alespoň nečekaly zdlouhavé přesuny taxíkem. Při chůzi jsem se držela trochu stranou a nechala je, ať si mezi sebou povídají. Tobias ale několikrát otočil hlavu směrem ke mně a jeho pohled byl jako jemné šťouchnutí – nevtíravý, a přesto o sobě dával vědět.

V podniku jako Boudoir, bych si mohla dovolit leda skleničku vody. Lilly však byla přesvědčená, že platit nebudeme, a proto cenám ani nevěnovala pozornost.

Klub vypadal nádherně. Byl obrovský, zahalený do tlumeného ambientního osvětlení, a jeho moderní design zdobily elegantní detaily. Dva dlouhé bary naproti sobě dominovaly rozlehlému prostoru, který zaplnily davy turistů. Prodírali jsme se hlouběji, hledali klidnější část a doufali ve volný stůl. Bohužel marně. Pohodlně vypadající šedá křesla a nízké stolky byly obsazené skupinkami boháčů a hlasitých cizinců.

Lilly se s Richardem skvěle bavila, ale já unaveně zůstávala v pozadí a snažila se o úsměv. Náš pánský doprovod se vtěsnal mezi barové stoličky a mávl na obsluhu. Tobias se usmál a přisunul se ke mně blíž. Zhluboka jsem se nadechla, když celý můj osobní prostor zahalila jeho neodolatelná vůně. Zpod košile mu vykukovalo pár

černých chloupků, o které se otíral masivní stříbrný řetízek s širokými očky. *Vážně mi naskočila husí kůže?*

„Co si dáš?“ zeptal se, až mě jeho dech zalechtal na krku.

„Vodu.“

Má odpověď ho pobavila.

„Nešli jsme sem, abych tě pozval na vodu,“ naklonil roztomile hlavu na stranu a věnoval mi sladký úsměv. „Co třeba víno nebo šampaňské?“

Toho se chytil Richard a dlaní plácl o mramorový pult. „Šampus. Čtyři skleničky. Schnell!“ protivně zahulákal na barmana. Lilly tím samozřejmě pobavil, ale mně přišlo tohle komandování nevkusné.

Obsluha nám vzápětí vyskládala na bar čtyři poháry se zlatavou perlivou tekutinou. Tobias mi jeden podal a všiml si, jak zoufale pozoruju jeho obsah.

„Nepiješ šampaňské?“

„Alkohol nepiju skoro vůbec. Kvůli práci není čas.“

„Teď je čas,“ pousmál se a ťukl svou skleničkou do mé. „Na naše seznámení?“

Jeho pohled mi projížděl tělem jako elektrický proud, až se mi sevřel žaludek a srdce začalo splašeně bušit. Připadala jsem si, jako by mě někdo připravil o kyslík. Plicím se nedostávalo vzduchu, zatímco se mi podlamovala kolena pod tíhou vlastní nervozity. Snažila jsem se zachovat klidnou tvář, ale jak se mám chovat přirozeně, když mi dělal společnost tak charismatický muž?

Měl jemné rysy, krátké strniště a podmanivé hnědé oči. Když se usmál, ukázal rovné bílé zuby mezi svůdnými rty. Vážně byl neskutečně roztomilý.

Lilly s Richardem mě vůbec nezajímali. Povídali si vedle nás, ale moje veškerá pozornost patřila Tobiasovi. Stál naproti mně, přiložil si sklenku šampaňského ke rtům a elegantně zaklonil hlavu. Sledovala jsem, jak ten nakyslý doušek poválel na jazyku, než ho klidně polkl.

Jeho pohyby byly až nepřirozeně fascinující, jako by měl v sobě kouzlo, kterým mě uhranul. Když na mě znovu upřel svůj pohled, v očích mu hrály jiskřičky, které ve mně roztančily všechny nervy.

„Jsem moc rád, že jsi tady, ale nevybrali jsme zrovna vhodný podnik, když tak sleduju tvůj výraz. Je tedy nějaké místo, kam bych tě mohl vzít a potěšilo by tě to?“ naklonil se ke mně a položil mi jen tak letmo dlaň na zápěstí.

Možná do postele. Byla jsem unavená, ale při pomyšlení, že měla tahle odpověď i druhý smysl, mi úplně zahořely tváře. *Prober se, Chloe!* Musela jsem nějak odvézt řeč.

„Co tě na New Yorku zaujalo?“ pokusila jsem se o běžnou konverzaci.

„Nejvíc ty.“

Slova mi uvízla v hrdle a já raději sklopila zrak, aby neviděl, jak z jeho odpovědi rudnu. Přesto se mi koutky úst zvedly v tichém úsměvu, který jsem nemohla potlačit. „Jak dlouho tu zůstaneš?“

„Konference je jen na pár dnů,“ odpověděl a přitom mě nepřestával pozorovat. „Ale… mohl bych si pobyt klidně prodloužit, pokud bych měl pádný důvod.“

„Odkud vůbec jsi?“

„Z Hamburku v Německu,“ pousmál se a upil perlivou tekutinu.

Já už mezitím pocítila, jak mi i těch pár loků šampaňského pomalu stoupalo do hlavy. Začala hrát chytlavá taneční muzika. Lilly s Richardem směřovali k parketu, kde se pohupovalo jen pár lidí, hlavně skupinka japonských turistů, kteří se nebáli být středem pozornosti.

„Chceš tančit?“ zeptal se a vyloženě hypnotizoval můj obličej.

„Neumím tančit,“ pokusila jsem se o výmluvu, protože mi na divoké poskakování chyběla energie.

„Oni taky ne,“ ukázal na Lilly a Richarda, jak se vlnili zcela mimo rytmus.

Rozesmál mě a nabídl mi ruku, kterou jsem po chvíli váhání přijala. S povzdechem jsem se vydala k parketu spolu s ním. Moje první úkroky byly nesmělé, ale brzy jsem se přece jen trochu uvolnila.

„Tobi vypadá taky kurevsky dobře,“ naklonila se k mému uchu rozjařená Lilly.

„Ovládej se, jsem vdaná,“ uzemnila jsem ji.

„Kdy jsi naposledy odpadla po sérii dokonalých orgasmů? Já se tedy nechám pozvat i na pokoj.“

„Přeskočilo ti?“

„Vypadá, že mě hodí na postel a naplácá mi na zadek. A já jsem hodně zlobivá," svůdně se zahryzla do spodního rtu a pozvedla jedno obočí, což mě rozesmálo. Zavrtěla jsem hlavou a stále si kladla otázku, co tu pohledávám. *O co se snažím?*

Byla bych pěkný pokrytec, kdybych nepřiznala, že mě nenapadla stejná úvaha jako Lilly. *Kdy jsem naposledy odpadla po sérii dokonalých orgasmů?* Myslím, že si něco takového nepamatuju, pokud mě dva za sebou někdy vůbec potkaly. Ne že by byl Harvin špatný v posteli, ale že bych o něm dokázala básnit celé hodiny jako Lilly o několika svých bývalých, to ne.

Z mých nemravných myšlenek mě vykolejila Tobiho ruka na boku. Přesunul se těsně za mě a položil mi horké dlaně těsně pod lem trička. I přes oblečení jsem cítila, jak z něho sálalo teplo. Tančili jsme tělo na tělo, i když hrála rychlejší písnička. Příjemné mravenčení mi stoupalo podél páteře, když se mě jemně dotkl na břiše a pomalu ji posouval výš, až těsně pod prsa. S hlubokým nádechem jsem zavřela oči a tajně si přála, aby pokračoval dál a dotkl se jich.

Bože, po čem jsem to jen toužila? Mluvila ze mě pouhá frustrace. Nedostatek sexu.

Druhou ruku jsem mu přikryla svou, až se naše prsty propletly. Najednou všechny problémy zmizely. Vnímala jsem jen teplo jeho těla, pronikavou vůni a něžné doteky.

Vlasy mi přehodil na jednu stranu krku, aby se mi naklonil k uchu. Rtem se otřel o lalůček, až mi z jeho horkého dechu naskočila husí kůže. *Kruci!*

„Jsi tak nádherná."

Otočil si mě k sobě čelem a podíval se mi do očí. Hleděl na mě tak žhavě. Panovalo mezi námi neskutečné napětí. Podobný pohled mají muži, když jim žena sáhne na ptáka nebo ne? Sáhla bych si. *Bože! Proč jsem si jen dokola opakovala Lillyina slova o orgasmech? Už nesmím myslet na sex nebo se od toho pekelně žhavého chlapa nechám přetáhnout na záchodech.*

Přitiskl si mě k sobě blíž a sjel dlouhými prsty až k hranici zad a zadečku. Položila jsem si zpocené dlaně na jeho bezchybně tvarované paže a udržovala oční kontakt. Stál tak blízko, že jsem během našeho tance cítila jeho nadstandartní výbavu. Možná mi to jen

připadalo, protože moje neukojené já po něčem takovém poslední dobou přímo dychtilo. Mé úvahy zavítaly k údajné velikosti, kterou jsem právě odhadovala přes několik vrstev oblečení. Netroufla bych si o něm tvrdit, že byl vzrušený, ale do břicha mě rozhodně tlačilo něco nepopiratelně zajímavých rozměrů.

Představivost mi běžela na plné obrátky a jeho doteky na mě působily ještě intenzivněji. Mezi nohama mi tepalo a kalhotky by mohly vyprávět, jak necudné myšlenky mě ovládaly. Celá jsem se třásla, když pomaličku zamířil ke rtům. Jenže pohádka skončila! Harvin na mě čekal doma a já se zrovna nechávala osahávat od cizího chlapa, který za pár dní odjede. Právě se mě chystal políbit. A já se přímo rvala sama se sebou. Mé tělo by mu okamžitě s radostí podlehlo, ale můj mozek mi dával jeden podnět za druhým, abych se ani neopovážila.

Jen něžně se mi otřel o spodní ret, načež jsem uhnula. Pustila jsem ho a ustoupila o krok.

„Nezlob se, ale já nemůžu," zhluboka jsem se nadechla, abych měla dostatek síly odejít.

„Počkej, prosím!"

Zaslechla jsem jeho marné volání. Ačkoliv já šla svižnější chůzí, on neměl problém mě pár kroky dohnat. Zastavila jsem se až venku, před vchodem do klubu, abych do plic nasála teplý noční vzduch, prosycený výfukovými plyny a asfaltem.

„Tobi, omlouvám se, ale asi jsi všechno špatně pochopil. Jsem vdaná. Jestli hledáš noční dobrodružství, tak jsi na špatné adrese."

„Ne, Chloe, o žádnou jednorázovku mi nejde. Víš, já nejsem ten typ, co věří na osud. Ale s tebou je to jiné. Nevím proč, ale mám pocit, že jsme se potkali z nějakého důvodu. Možná jsem blázen, ale když jsem na tebe narazil v tom pokoji, věděl jsem, že je v tomhle setkání mnohem víc. Cítíme to oba. Nesnaž se to popřít."

„Tohle nejde. Prostě se nemůžu nechat vést takovými pocity. Svého muže nepodvedu."

„Promiň. Máš pravdu, nechal jsem se trochu unést. Pokud bys chtěla, můžu ti tady v New Yorku nabídnout lepší práci."

„Víš, co znamená vdaná?" pozvedla jsem prst se snubákem, a on posmutněle přikývl. *To ode mě bylo dost kruté.*

„Smím tě alespoň odvézt domů?“

S povzdechem jsem z kabelky vyndala peněženku, abych zjistila, že nemám ani na taxík a autobus mi před chvílí ujel. Neměla jsem jinou možnost. Kývla jsem a tiše ho následovala k podzemnímu parkovišti hotelu, kde stálo luxusní bílé SUV.

„Nechci, aby ses na mě zlobila.“

Zatraceně, ty jeho smutné oči mi lámaly srdce.

„Nezlobím se na tebe, ale na sebe. Neměla jsem to prostě nechat dojít tak daleko.“

„Tvůj muž má štěstí, že má takovou ženu.“ Ohlédla jsem se po něm s výrazem: „To jako vážně?“ a postavila se ke dveřím spolujezdce.

Jo, Harvin měl štěstí, že mě má, protože jim dělám sponzora. Kdybych postrádala svědomí, jasně, že bych s Tobim odtáhla na hotelový pokoj, jako to plánovala Lilly s Richardem, a nechala bych si vyprášit kožich. Dle našeho tance a jiskření bych jistě neodešla zklamaná. Naopak jsem z něho cítila, že by mě dokázal uspokojit lusknutím prstu.

Navigovala jsem ho k bytu, ale cestou mě překvapil hovor od Abby. Předpokládala jsem, že bude mít problém s mým pozdním příchodem.

„Kde jsi?“ vyštěkla bez pozdravu.

„Před bytem. Proč?“

„Tak si vezmi taxíka a přijeď do nemocnice. Odvezli Harvina. Měl strašné bolesti.“

Zatajila jsem dech a zajela si zoufale prsty do vlasů. Zavěsila, aniž by mi řekla cokoliv dalšího.

„Mohla bych tě poprosit, vzal bys mě do nemocnice na 1st Avenue?“ promluvila jsem na Tobiho, který mě napjatě sledoval.

„Stalo se něco?“

„Odvezli tam Harvina, mého muže.“

„Co se mu stalo?“

„Nevím.“

Nechtěla jsem to rozebírat s cizím člověkem. Přibrzdil mi před vchodem a já urychleně vystoupila.

„Mockrát děkuju. Máš to u mě.“

„Uvidíme se zítra?“

Jen jsem přikývla na znamení souhlasu a mávla na něho. Popošla jsem pár kroků, když mě zastavili dva kolegové.

„Dneska nesloužíš, ne?“ hádal parťák a kolegyně Ashley měla spíš dost práce se sledováním odjíždějícího auta.

Nehodlala jsem jim cokoliv vysvětlovat. Zamířila jsem rovnou na pohotovost, kde na mě čekala vyplašená Abby.

„Co se stalo?“

„Začal mít strašné bolesti v zádech. Nacpal do sebe snad osm prášků, ale nezabíralo nic. Pak už nemohl sedět, ležet, ba ani chodit, tak jsem zavolala záchranku.“

Okamžitě jsem se vydala na příjem za Harvinem. Doktor už u něho byl a pral mu do žíly analgetickou kapačku.

„Ahoj Vinci, jak je na tom?“ zeptala jsem se.

„Chloe, jdi domů. Uděláme mu pár vyšetření a rentgen. Tady nijak nepomůžeš.“

Pohledem jsem visela na Harvinovi, který ležel na lůžku a vůbec o sobě nevěděl. Vypadal tak bezbranně. Jako malý kluk, co si v životě sáhl příliš hluboko a teď už prostě nemůže. V hrudi mě bodlo. Věděla jsem, že bych tu měla být s ním. Držet ho za ruku, šeptat mu, že to zvládne, i když tomu už sama sotva věřím. Ale místo toho jsem hlavou byla jinde – v hotelu, v práci, která mě ráno čeká. Spánek bych zoufale potřebovala. Absence nepřipadala v úvahu. Ne teď, když je sezóna v plném proudu.

Tchýně se na mě dívala, jako bych ho zradila. Jako bych ho opustila v momentě, kdy mě nejvíc potřeboval. A možná měla pravdu. Ale co ví ona o tom, jaké to je? Já, na rozdíl od ní, celé dny makám, abych nás vůbec uživila.

Přesto mě svíral pocit viny.

5. Kapitola

Kvůli dopravě jsem si zdřímla na sesterně v křesle, abych měla hned ráno výsledky vyšetření z první ruky. Probral mě příchod denní směny, kdy odcházela Ashley a přicházela postarší dáma Janice.

Upalovala jsem rychle na ambulanci, ale Harvina převezli na JIPku. Doktor se tvářil dost vážně a ukázal mi všechna jeho vyšetření.

„Jak dlouho si už takhle stěžuje na bolesti zad?“

„Nevím. Pár měsíců.“

„A proč nešel na vyšetření?“

„Tak trochu v tom hrály roli finance. Co mu tedy je?“

„Chloe, musím být upřímný… situace je vážná. Našli jsme útvar v oblasti křížové části páteře, u jednoho z obratlů.“

„Nádor?“ polil mě ledový pot.

„Víc ti řeknu, až budeme mít výsledky biopsie. V každém případě je ale nutné přistoupit k operaci, protože nález pravděpodobně utlačuje nervy a míchu. Pokud by dál rostl, mohl by tak způsobit vážné neurologické komplikace, včetně ztráty schopnosti chůze.“

Povzdechla jsem si a musela se posadit. Nic horšího už se stát nemohlo. Myslela jsem, že se proti nám všechno spiklo. „Počítej ale s tím, že těch peněz budeš potřebovat hodně, jestli je ohrožena jeho hybnost,“ dodal a mě polil studený pot. „A pokud nemá pojištění, pak si k těm dnešním vyšetřením připočítej i další tučnou sumu.“

Bylo mi naprosto jasné, že finance vyřeším později. Před návštěvou jsem se musela uklidnit. Vešla jsem na pokoj a dokráčela až k Harvinově posteli. Než promluvil, rudýma očima se na mě podíval.

„Kde na to vezmeme peníze?“

„Zkusím se zeptat v bance.“

„Ta nám nepůjčí ani cent. Ach, au,“ sykl bolestí, až sevřel víčka.

„Proč by nám nepůjčili? Jde o život.“

Otočil hlavu k oknu a polkl naprázdno, jako by si byl jistý, že mě v bance poženou. Nakonec mě jeho úvahy nezajímaly. Jeho zdraví bylo nejdůležitější a nějaká podělaná splátka navíc mě snad nezruinuje. Alespoň bude mít Abby důvod se nechat konečně zaměstnat.

Vystoupila jsem o zastávku dřív a pokusila se zjistit, kolik by mi mohli poskytnout, než nám nemocnice veškeré náklady vůbec spočítá.

„Dobrý den, co pro vás mohu udělat?“ přivítala mě sympatická mladá dáma s dioptrickými brýlemi a rezavými vlasy.

Vysvětlila jsem jí vážnost situace a nutnosti si půjčit. Chvíli klikala na myš, aby si do systému zadala mé jméno a ověřila si tak případnou výši finanční pomoci.

„Paní Hurtleová, já vás asi příliš nepotěším,“ svraštila čelo a soustředila se na monitor počítače.

„Nemám u vás nic. Možná pár menších krátkodobých, které už jsem dávno splatila,“ začala jsem se obhajovat, ale ona svěsila ramena a trochu soucitně se na mě podívala.

„Kvůli ochraně osobních údajů nemohu říct více, ale pokud si podáte žádost o jakýkoliv úvěr, bude vám zamítnut, na základě vyhodnocení bonity a poměru dluhů k příjmům.“

„Co – cože? Nerozumím. Mohla byste to říct, abych tomu rozuměla?“

„Půjčka vám bude zamítnuta kvůli celkovému zadlužení domácnosti. Nevíte o závazcích vašeho manžela vůči naší bance?“

Srdce se mi rozbušilo tak prudce, až jsem si myslela, že zkolabuju.

„Co bych měla vědět? On vám něco podepisoval?“

Slečna si všimla mého šokovaného výrazu. Rozhlédla se okolo sebe, jako by nechtěla, aby ji někdo viděl přikývnout.

„Bohužel. Vidím tu úvěr a…,“ zmlkla a povzdechla si.

„Prosím vás, povězte mi víc. Je to můj manžel a já to musím vědět. Je v ohrožení života. On si vzal půjčku? Kolik?“

Evidentně se to v ní pralo. Nemohla mi nic konkrétního říct, ale nakonec natočila monitor trochu stranou a vstala.

„Nemůžu vám nic říct, ale přinesu vám vodu,“ dala mi najevo, že pokud se nakloním, uvidím na obrazovce částku.

Začala jsem přejíždět očima po jakési tabulce, nad kterou bylo napsáno Harvinovo jméno. Šlo o tři řádky. Patrně tedy o tři závazky, u kterých bylo datum. Jedna z loňského léta, druhá z letošního února a další řádek byl oddělen jinou barvou. Ručitel hypotéky? Abbyino jméno mě dostalo do mdlob. Ta mrcha si vzala na byt hypotéku

a vzhledem k tomu, že neměla zaměstnání, Harvin se pod ni podepsal jako ručitel. To bylo ještě když pracoval. Každopádně mě tato informace úplně odrovnala.

V jiné tabulce se zase nacházela jakási částka, které jsem nerozuměla. Obsahovala i jiné řádky, procenta a úrokové sazby. Ale nad položkou nějakých sedmdesát osm tisíc a nějaké drobné jsem se musela podržet stolu. Celé tělo se mi roztřáslo a do očí se mi nekontrolovatelně nahrnuly slzy.

Vzápětí se pracovnice banky soucitně vrátila za stůl. Vypadala, že se rozpláče spolu se mnou.

„Tady je ta voda. Je mi to moc líto. Před pár dny jsme zasílali i oznámení o exekučním řízení."

Jen jsem zalapala po dechu.

„Ne, ne, ne! To je nějaká chyba," ztěžka jsem polkla a naklonila se k ní blíž. „Ale jak to, že jako jeho manželka o ničem nevím?"

„Informování manželky je doporučené, ale nikoliv povinné. Váš souhlas k půjčce nebo ručení hypotéky, která se vás netýká, není ve státě New York vyžadován."

„Ta hypotéka je na tchýni?"

„Ano," pošeptala mi, „ale manžel je ručitel."

„A částka je těch sedmdesát osm tisíc?"

Dívka se znovu rozhlédla, jestli ji nikdo neuslyší.

„To je pouze suma, kterou si půjčil. Bez úroků. A není v ní zahrnuta hypotéka. Je mi vás tak moc líto. Musí vám být strašně."

Ne! Ne! Jak mi to mohl ten hajzl zatajit? Měla jsem chuť něco rozmlátit, ale opustila mě síla. Při odchodu z banky jsem se přidržela zdi a hystericky brečela. Nezajímalo mě, že se na mě kolemjdoucí otáčí. Tělo se mi třáslo a hrdlo mi svíral vztek i zoufalství.

Slzy se mi kutálely po tvářích celou cestu do hotelu. *Za koho jsem se to provdala? Na co potřeboval tolik peněz? Proč mi lhal?*

Musela jsem se posbírat, protože mě čekala směna se zvědavou Miley.

„Je na tom hodně zle?" vyndala kartu a otevřela dveře pokoje. Jistě že si všimla mých ještě zarudlých očí od pláče.

„Nejen že má nádor na páteři, ale ještě ke všemu ho čeká operace, která bude něco stát. Navíc jsem právě zjistila, že si Harvin vzal

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Návrh*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.